RETTENS KENDELSE (Første Afdeling)
4. november 1992 *

I sag T-8/89 REV.,

DSM NV, Heerlen (Nederlandene), ved advokat I. Cath, Haag, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat L. Dupong, 14 A, rue des Bains,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved B. J. Drijber, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos R. Hayder, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

angående en begæring om ekstraordinær genoptagelse af sag T-8/89, DSM mod Kommissionen, i hvilken Retten afsagde dom den 17. december 1991 (Sml. II, s. 1833),

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Første Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, H. Kirschner, og dommerne C.W. Bellamy, R. Schintgen, R. García-Valdecasas og K. Lenaerts,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

* Processprog: nederlandsk.

Kendelse

Faktiske omstændigheder

1 Ved processkrift indgivet til Rettens Justitskontor den 26. maj 1992 har DSM NV (herefter benævnt »DSM«) i medfør af artikel 41 i protokollen vedrørende EØF-statutten for Domstolen (herefter benævnt »statutten for Domstolen«) og artikel 125 i Rettens procesreglement (herefter benævnt »procesreglementet«) fremsat begæring om ekstraordinær genoptagelse af sag T-8/89, DSM mod Kommissionen, i hvilken Retten afsagde dom den 17. december 1991 (Sml. II, s. 1833, herefter benævnt »dommen af 17. december 1991«).

2 Ved denne dom frifandt Retten Kommissionen for DSM's påstand om annullation af dens beslutning af 23. april 1986 vedrørende en procedure i henhold til EØF-traktatens artikel 85 (IV/31.149 — Polypropylen, EFT L 230, s. 1, herefter benævnt »beslutningen«).

Parternes påstande

3 DSM har nedlagt følgende påstande:

1) Det fastslås, at begæringen om ekstraordinær genoptagelse er indgivet inden for de fastsatte frister.

2) Der anordnes bevisoptagelse, nærmere betegnet anvendelse af de i procesreglementets artikel 64, stk. 3, litra c) og d), omhandlede bevismidler.

3) Rettens dom af 17. december 1991, sag T-8/89, DSM mod Kommissionen, ændres, således at Kommissionens beslutning IV/31.149 af 23. april 1986 — Polypropylen erklæres for en nullitet, subsidiært annulleres.

4) Den bøde, der er pålagt DSM ved Kommissionens beslutning, ophæves eller nedsættes.

5) Kommissionen tilpligtes straks at tilbagebetale den bøde, DSM betalte den 19. februar 1992 i henhold til en beslutning, som er en nullitet eller er ugyldig, med tillæg af renter og omkostninger således som angivet i DSM's skrivelse af 5. maj 1992 til Kommissionen.

6) Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med den sag, der førte frem til Rettens dom af 17. december 1991 (sag T-8/89).

4 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

1) Begæringen afvises.

2) Subsidiært frifindelse.

3) DSM tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Spørgsmålet, om begæringen skal tages til følge

Parternes anbringender

5 Til støtte for begæringen har DSM anført, at de faktiske omstændigheder og beviser, som er nævnt i punkt 2.1 i begæringen om ekstraordinær genoptagelse, set under ét udgør en ny omstændighed, jf. artikel 41 i statutten for Domstolen. Det drejer sig for det første om den anmodning, DSM fremsatte over for Kommissionen ved skrivelse af 5. maj 1992, om enten, at den af DSM betalte bøde blev tilba-

gebetalt som urigtigt erlagt, og at omkostningerne og renterne vedrørende den bankgaranti, DSM måtte stille i forbindelse med sag T-8/89, blev erstattet, eller at Kommissionen inden den 19. maj 1992 gav DSM en nærmere redegørelse, såfremt den ikke fandt, at bøden var erlagt urigtigt. For det andet drejer det sig om Kommissionens afslag på inden for den af DSM fastsatte frist at imødekomme anmodningen. For det tredje er der opdaget en række ændringer og tilføjelser i forhold til den til den tekst, som Kommissionen vedtog i mødet den 23. april 1986. Ifølge DSN er disse foretaget, efter at beslutningen er meddelt selskabet. Til støtte for, at der er foretaget sådanne ændringer og tilføjelser, har DSM henvist til, at der i den udgave af beslutningen, som er meddelt selskabet, er typografiske forskelle, siderne er ikke fortløbende nummererede, på første side er anført »udkast til beslutning af 23. maj 1986«, der er forløbet ekstraordinær lang tid mellem det tidspunkt, hvor beslutningen angiveligt blev vedtaget (den 23.4.1986), og hvor den blev meddelt DSM (den 30.5.1986). Hertil kommer, at Kommissionen afslog at besvare selskabets anmodning af 5. maj 1992, hvilket har forhindret det i at undersøge, om beslutningen er en nullitet. For det fjerde har DSM henvist til Rettens dom af 27. februar 1992, forenede sager T-79/89, T-84/89, T-85/89, T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 og T-104/89, BASF m.fl. mod Kommissionen (Sml. II, s. 315, herefter benævnt »PVC-dommen«), hvori den omhandlede kommissionsbeslutning blev erklæret for en nullitet, fordi den var behæftet med »særlig grove og åbenbare mangler«.

6 På grundlag af de nævnte faktiske omstændigheder og beviser set under ét finder DSM, at den udgave af beslutningen, som er meddelt selskabet, ikke har været forelagt Kommissionen, og at den ikke var i besiddelse af den nederlandske version af beslutningen. Ifølge DSM kan det derfor ikke udelukkes, at beslutningen, der var genstand for den sag, som nu begæres genoptaget, er en nullitet, idet der er grund til at antage, at beslutningen er behæftet med de samme fejl som den beslutning, der var genstand for PVC-dommen (begæringen om ekstraordinær genoptagelse, punkt 2.3).

7 Hvis dette er tilfældet, vil det efter DSM's opfattelse kunne have en afgørende indflydelse på dommen i den sag, som begæres genoptaget, idet der i så fald er tale om stadfæstelse af en beslutning, der er en nullitet. Selskabet anmoder derfor Retten om at anordne bevisoptagelse, således at det kan afklares, om den beslutning, som var genstand for den sag, der begæres genoptaget, er en nullitet (begæringen om ekstraordinær genoptagelse, punkt 2.2).

8 Kommissionen har anført, at den første betingelse, der i henhold til artikel 41 i statutten for Domstolen skal være opfyldt, for at en begæring om ekstraordinær genoptagelse kan tages til følge, er, at den er baseret på en faktisk omstændighed, der inden dommens afsigelse var ukendt for Retten og for den part, der begærer sagen genoptaget.

9 Kommissionen har i denne forbindelse anført, at DSM har haft kendskab til de påståede ændringer i beslutningen siden den 30. maj 1986, hvor den blev meddelt selskabet. Der kan således ikke være tale om en faktisk omstændighed, som er kommet frem efter afsigelsen af dommen af 17. december 1991.

10 Endvidere har Kommissionen anført, at PVC-dommen heller ikke kan anses for en ny faktisk omstændighed, idet denne dom alene fastslår den juridiske rækkevidde af Kommissionens befuldmægtigedes erklæringer under retsmødet den 10. december 1991 i den da for Retten verserende sag, men ikke derudover indeholder konstateringer med hensyn til disse erklæringers materielle rigtighed (PVC-dommen, præmis 92). Følgelig er det ganske udelukket at anse denne dom for en ny omstændighed, der kan føre til ekstraordinær genoptagelse af den med dommen af 17. december 1991 afsluttede sag, således som Retten fastslog i kendelse af 26. marts 1992 (sag T-4/89 REV., BASF mod Kommissionen, Sml. II, s. 1591, præmis 12).

11 Kommissionen har tilføjet, at som Retten fastslog i samme kendelse (præmis 14), kunne DSM på grundlag af de ovennævnte erklæringer fra Kommissionens befuldmægtigede have anmodet om genåbning af den mundtlige forhandling, før dommen blev afsagt.

12 Endelig har Kommissionen anført, at DSM's skrivelse til Kommissionen af 5. maj 1992 ikke kan påberåbes til støtte for ekstraordinær genoptagelse af en sag, der er afsluttet med en retskraftig dom, idet det i så fald ville være muligt at begære en sag ekstraordinært genoptaget, blot vedkommende rettede skriftlig henvendelse til Kommissionen med en række anmodninger og krav og derefter indgav begæring til Retten om ekstraordinær genoptagelse, hvis henvendelsen ikke straks blev imødekommet.

Rettens bemærkninger

13 Spørgsmålet om, hvorvidt den foreliggende begæring skal tages til følge, må afgøres i henhold til artikel 41, stk. 1, i statutten for Domstolen, der ifølge statuttens artikel 46, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse på rettergangsmåden ved Retten. Artikel 41, stk. 1, har følgende ordlyd:

»En pådømt sag kan kun begæres genoptaget af Domstolen, hvis der fremkommer en faktisk omstændighed af afgørende betydning, der inden dommens afsigelse var ukendt for Domstolen og for den part, der begærer sagen genoptaget.«

14 Det fremgår af denne bestemmelse, at genoptagelse ikke er en appelmulighed, men et ekstraordinært retsmiddel, som giver mulighed for at anfægte en endelig doms retskraft på grund af de faktiske konstateringer, som den dømmende myndighed har baseret sig på. Genoptagelse forudsætter, at der er fremkommet omstændigheder af faktisk art, som ligger før dommens afsigelse, og som indtil da var ukendt for den retsinstans, som har afsagt dommen, samt for den part, der begærer genoptagelse, og som, såfremt retsinstansen kunne have taget dem i betragtning, ville kunne have ført til en anden afgørelse af tvisten (jf. senest Domstolens kendelse af 25.2.1992, sag C-185/90 P-REV., Gill mod Kommissionen, Sml. I, s. 993, og Rettens kendelse af 26.3.1992, sag T-4/89 REV., BASF mod Kommissionen, a.st.).

15 Det bemærkes, at det spørgsmål, Retten skal tage stilling til, er, om DSM har godtgjort, at selskabet først fik kendskab til de faktiske omstændigheder, der er nævnt i punkt 2.3 i begæringen om ekstraordinær genoptagelse og ovenfor i præmis 6, efter afsigelsen af dommen af 17. december 1991.

16 Endvidere bemærkes, at DSM mener at have ført bevis for den »nye omstændighed«, som selskabet påberåber sig til støtte for begæringen om ekstraordinær genoptagelse, ved faktiske omstændigheder og indicier af forskellig karakter, som er indtruffet og kommet frem på forskellige tidspunkter (jf. ovenfor, præmis 5). Det

må derfor undersøges, om DSM blandt disse faktiske omstændigheder og indicier havde kendskab til de faktiske omstændigheder, der er nævnt ovenfor i præmis 6, inden afsigelsen af dommen af 17. december 1991.

17 Hvad angår de ændringer og tilføjelser af typografisk karakter, som påstås at være foretaget i den beslutning, der er meddelt DSM — og som selskabet i begæringen om ekstraordinær genoptagelse i overensstemmelse med PVC-dommen har betegnet som »særlig grove og åbenbare« — bemærkes, at de typografiske forskelle, som DSM har påpeget, fremgik af den beslutning, som blev meddelt selskabet den 30. maj 1986, og da der er tale om åbenbare forskelle, fik selskabet således kendskab hertil på meddelelsestidspunktet. Det samme gælder med hensyn til det forhold, at siderne ikke var fortløbende nummererede, at der på omslaget til beslutningen var anført »*udkast* til beslutning af 23. maj 1986«, og at der forløb lang tid mellem det tidspunkt, hvor beslutningen blev vedtaget — DSM angiver nu, at beslutningen blev vedtaget den 23. april 1986, mens selskabet i stævningen nedlagde påstand om annullation af beslutningen af 23. maj 1986 — og det tidspunkt, hvor den blev meddelt, den 30. maj 1986.

18 Det må endvidere understreges, at det under retsmødet den 10. december 1991 i PVC-sagerne blev afklaret, hvilken rækkevidde de af DSM anførte ændringer og tilføjelser havde. Kommissionens befuldmægtigede oplyste således i retsmødet, at den fremgangsmåde, der var anvendt i PVC-sagerne, var udtryk for en fast praksis. DSM deltog i retsmødet og var repræsenteret af den samme advokat, som i den sag, der førte til dommen af 17. december 1991. DSM kunne derfor inden domsafsigelsen have fremsat en begæring om genåbning af den mundtlige forhandling under henvisning til de faktiske omstændigheder, der er nævnt ovenfor i præmis 6. Ganske vist havde DSM i modsætning til sagsøgerne i sagerne T-9/89 — T-15/89 (jf. domme af 10.3.1992, sag T-9/89, Hüls mod Kommissionen, Sml. II, s. 499, præmis 382-385, sag T-10/89, Hoechst mod Kommissionen, Sml. II, s. 629, præmis 372-375, sag T-11/89, Shell mod Kommissionen, Sml. II, s. 757, præmis 372, 373 og 374, sag T-12/89, Solvay mod Kommissionen, Sml. II, s. 907, præmis 345, 346 og 347, sag T-13/89, ICI mod Kommissionen, Sml. II, s. 1021, præmis 399, 400 og 401, sag T-14/89, Montedipe mod Kommissionen, Sml. II, s. 1155, præmis 389, 390 og 391, og sag T-15/89, Linz mod Kommissionen, Sml. II, s. 1275, præmis 393, 394 og 395)

ikke kendskab til den retlige vurdering af PVC-beslutningen, som Retten foretog i dommen af 27. februar 1992. Dette ændrer imidlertid på ingen måde ved, at DSM havde kendskab til de omhandlede omstændigheder før domsafsigelsen (jf. Domstolens dom af 19.3.1991, sag C-403/85 REV., Ferrandi mod Kommissionen, Sml. I, s. 1215, præmis 13).

19 De ændringer og tilføjelser, som DSM har påberåbt sig, og deres rækkevidde synes således at have været tilstrækkeligt åbenbare til, at selskabet ved læsningen af den meddelte beslutning og i hvert fald ved retsmødet i PVC-sagerne den 10. december 1991 fik kendskab til de faktiske omstændigheder, som er nævnt i præmis 6. Disse faktiske omstændigheder kan således ikke anses for omstændigheder, som var ukendte for DSM inden afsigelsen af dommen af 17. december 1991, jf. artikel 41, stk. 1, i statutten for Domstolen, og de kan derfor ikke danne grundlag for en ekstraordinær genoptagelse af den ved dommen afgjorte sag.

20 Endvidere bemærkes, at PVC-dommen, DSM's skrivelse til Kommissionen af 5. maj 1992 og det forhold, at skrivelsen ikke blev besvaret, er uden betydning. DSM har således ikke gennem disse forhold fået kendskab til omstændigheder, som indtil da var ukendte for selskabet.

21 De af DSM i begæringen om ekstraordinær genoptagelse påberåbte omstændigheder findes herefter, hverken individuelt eller set under ét, at udgøre en ny omstændighed i henhold til artikel 41 i statutten for Domstolen, og begæringen om ekstraordinær genoptagelse tages derfor ikke til følge.

Sagens omkostninger

22 I henhold til artikel 87, stk. 2, i Rettens procesreglement pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da DSM har tabt sagen, og Kommissionen har påstået selskabet tilpligtet at betale sagens omkostninger, dømmes det til at betale disse.

Af disse grunde

bestemmer

RETTEN (Første Afdeling)

1) Begæringen om ekstraordinær genoptagelse tages ikke til følge.

2) DSM NV betaler sagens omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg, den 4. november 1992.

H. Jung — Justitssekretær

H. Kirschner — Afdelingsformand